

Capitolul I

Procedura reorganizării judiciare și a falimentului. Sfera de aplicare. Participanți

Legea nr. 64/1995 a fost abrogată prin Legea nr. 85/2006, privind procedura insolvenței¹⁾. Cu toate acestea, multe dintre instituțiile create de Legea nr. 64/1995 au fost preluate și de noua lege, astfel încât spețele prezentate își păstrează actualitatea.

Textele de lege aplicabile aspectelor tratate în acest capitol se regăsesc, în noua reglementare, în Capitolele 1 și 2 ale Legii nr. 85/2006, art. 1-25.

I. Conflict negativ de competență. Acțiune în pretenții formulată de banca aflată în faliment, prin lichidator

Legea nr. 64/1995, art. 6, art. 7
Legea nr. 83/1998²⁾, art. 12 alin. (2)
C. proc. civ., art. 2 lit. a), art. 5, art. 16 și art. 22 alin. (3)

Acțiunea în pretenții formulată, prin lichidatorul judiciar, de banca aflată în faliment, în calitate de creditor, este de competența instanței în a cărei circumscripție se află sediul principal al debitorului băncii, potrivit art. 5 C. proc. civ., nefiind aplicabile dispozițiile speciale privind competența teritorială exclusivă a tribunalului pentru soluționarea cererilor în materia reorganizării judiciare și a falimentului.

*I.C.C.J., Secția comercială,
decizia nr. 1592 din 13 martie 2003*

Reclamanta B.I.R., prin lichidator, a chemat în judecată pe pârâta C.N. a C.F.R., Regionala C.F.R. Galați, pentru a fi obligată să-i plătească suma reprezentând contravaloarea investițiilor realizate de reclamantă,

---

¹⁾ M. Of. nr. 359 din 21 aprilie 2006.

²⁾ Abrogată prin O.G. nr. 10/2004.

pentru amenajarea unor spații ocupate în prezent de pârâtă, cu 35% indicele de inflație, precum și recunoașterea unui drept de retenție, până la plata sumei solicitate.

Judecătoria Galați, prin sentința civilă nr. 1912 din 22 februarie 2002, a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Galați, Secția comercială, în temeiul art. 2 lit. a) C. proc. civ.

Prin sentința civilă nr. 2217 din 16 septembrie 2002, Tribunalul Galați a declinat la rândul său competența de soluționare a pricinii în favoarea Tribunalului București, judecător sindic, cu motivarea că reclamanta B.I.R., sucursala Galați, se află în procedură de faliment, potrivit art. 6 din Legea nr. 64/1995 și ca atare, conform art. 7 din legea precizată și art. 12 alin. (2) din Legea nr. 83/1998, privind procedura falimentului băncilor, competența de soluționare a unor astfel de litigii revine tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul debitorului. Instanța a reținut că aceste prevederi legale se aplică și acțiunilor introduse de administratorul sau lichidatorul judiciar (în speță) împotriva unei părți care are calitatea de debitor față de cel aflat în reorganizare judiciară sau în faliment, plecând de la considerentul că, în aceste circumstanțe, se poate realiza o judecată mai bună în ceea ce privește administrarea probelor.

La rândul său, Tribunalul București, Secția a VII-a comercială, prin sentința civilă nr. 8 din 7 ianuarie 2003, a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Galați, secția comercială. Prin urmare, între cele două instanțe s-a ivit un conflict negativ de competență în legătură cu soluționarea pricinii determinând trimiterea cauzei Curții Supreme de Justiție, în vederea pronunțării unui regulator de competență.

Tribunalul București, prin judecătorul sindic, a reținut că, deși reclamanta B.I.R. se află în procedură de faliment, își are sediul principal în București, și această situație nu justifică, față de obiectul cererii (acțiune în pretenții), aplicarea în cauză a dispozițiilor art. 16 C. proc. civ., privind competența exclusivă a tribunalului în jurisdicția căruia se află sediul principal al debitorului, respectiv a Tribunalului București, judecător sindic.

Examinând cauza, Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, a reținut că reclamanta B.I.R., sucursala zonală Galați, bancă în faliment, a chemat în judecată, prin lichidator SC R.V.A. SA, pe pârâta C.N. a C.F.R., Regionala Galați, cerând să fie obligată la plata contravalorii lucrărilor de investiții și la recunoașterea, până la achitarea acestei sume, a unui drept de retenție asupra spațiilor ocupate de pârâtă.

Or, acțiunea promovată de reclamantă este o acțiune în pretenții și aceasta urmează a fi soluționată după regulile din dreptul comun referitoare la competență, art. 5 C. proc. civ., iar nu după regulile prevăzute de art. 16 C. proc. civ., potrivit cărora cererile în materia reorganizării judiciare și a falimentului sunt de competența exclusivă a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul principal al debitorului.

Ca urmare, chiar dacă acțiunea a fost promovată de lichidatorul reclamantei, competența materială a soluționării cauzei revine Tribunalului Galați, Secția comercială, întrucât nu toate cererile introduse de administratorul sau lichidatorul judiciar cad sub incidența dispozițiilor Legii nr. 64/1995, pentru a atrage competența exclusivă de soluționare a cauzei de instanța prevăzută în art. 16 C. proc. civ.

Mai mult, s-a constatat că reclamanta a promovat acțiunea în calitate de creditor al sumelor datorate de pârâtă, ceea ce înlătură incidența în cauză atât a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 64/1995, care stabilesc că toate procedurile prevăzute de această lege sunt de competența exclusivă a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul debitorului, precum și a prevederilor art. 16 C. proc. civ., care se referă la sediul principal al debitorului, iar nu al creditorului.

Ca atare, în temeiul art. 22 alin. (3) C. proc. civ., s-a stabilit competența de soluționare a litigiului dintre reclamanta aflată în faliment, prin lichidator, și pârâtă, în favoarea Tribunalului Galați.

2. Procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995. Competență

Legea nr. 64/1995, art. 6 și art. 7
Normele metodologice nr. 773/1998, art. 60 alin.(2)

Potrivit dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 64/1995, toate procedurile prevăzute de această lege (cu excepția recursului prevăzut la art. 7) sunt de competența exclusivă a tribunalului în jurisdicția căruia se află sediul debitorului, care figurează în registrul comerțului.

I.C.C.J., Secția comercială, decizia nr. 3010 din 11 iunie 2003

Creditoarea SC S.R. SA Câmpina a cerut deschiderea procedurii judiciare de reorganizare și faliment conform Legii nr. 64/1995 privind debitoarea SC T.C. SRL Ploiești.

Tribunalul Prahova, prin sentința civilă nr. 465 din 10 octombrie 2002 a admis excepția privind competența teritorială, invocată din oficiu, și a declinat competența de soluționare a cererii în favoarea Tribunalului Brașov, cu motivarea că debitoarea și-a schimbat sediul social în Brașov.

Tribunalul Brașov, prin sentința civilă nr. 83 din 11 aprilie 2003, și-a declinat competența de soluționare a cererii în favoarea Tribunalului Prahova.

Constatându-se conflict negativ de competență, s-a dispus înaintarea cauzei Curții Supreme de Justiție pentru soluționare.

Potrivit dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 64/1995, toate procedurile prevăzute de această lege, cu excepția recursului prevăzut de art. 7, sunt de competența exclusivă a tribunalului în jurisdicția căruia se află sediul debitorului care figurează în registrul comerțului.

Conform dispozițiilor art. 60 alin. (2) din Normele metodologice nr. 773/1998, schimbarea sediului unei firme devine operantă în momentul în care la oficiul registrului comerțului de la noul sediu se efectuează reînmatricularea pe baza cererii de înscriere de mențiuni.

În registrul comerțului de la sediul inițial, operarea radierii se face din oficiu la data la care s-a efectuat reînmatricularea la noul sediu, în baza adresei trimise de aceasta.

La data promovării cererii de deschidere a procedurii reorganizării, pârâta debitoare nu avea sediul înregistrat în registrul comerțului Brașov, cum rezultă și din adresa anexată.

Ca atare, în raport cu dispozițiile legale s-a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Prahova.

3. Recurs împotriva unei încheieri premergătoare a judecătorului-sindic, prin care nu se întrerupe cursul judecății. Inadmisibilitate

Legea nr. 64/1995, republicată, art. 6, art. 11 și art. 12
C. proc. civ., art. 282 alin. (2), art. 316

Nu poate fi atacată cu recurs, în mod separat, o încheiere prin care judecătorul-sindic pune în vedere unei creditoare să depună la dosar cererea și citația tradusă în limba oficială a țării în care pârâtul își are domiciliul, potrivit Legii nr. 189/2003, întrucât printr-o asemenea încheiere nu se întrerupe cursul judecății, așa

încât, potrivit art. 282 alin. (2), raportat la art. 316 C.proc.civ., o astfel de încheiere nu poate fi atacată decât odată cu fondul.

Mai mult decât atât, judecătorii nu sunt legați prin încheierile premergătoare, iar recurența poate supune atenției judecătorului-sindic aspectele invocate în recurs.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia comercială nr. 404 R din data de 18 aprilie 2005*

Prin încheierea din data de 18 noiembrie 2004, Tribunalul București – Secția a VII-a comercială a pus în vedere reclamantei-creditoare A.F.P. Sector 5 să depună la dosar cererea întemeiată pe dispozițiile art. 137 din Legea nr. 64/1995 și citația tradusă în limba oficială a țării în care pârâtul V.W. își are domiciliul.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea A.F.P. Sector 5 București, solicitând admiterea acestuia și modificarea încheierii recurate, în sensul de a dispune ca traducerea legalizată a cererii întemeiată pe dispozițiile art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, să se facă de către Ministerul Justiției, conform prevederilor Legii nr. 189/2003.

În opinia recurente, hotărârea atacată a fost dată cu aplicarea greșită a legii (art. 304 pct. 9 C.proc.civ.), întrucât, ca instituție publică din structura Ministerului Finanțelor Publice, nu are calitate de ordonator de credite. Cererea formulată împotriva celor doi cetățeni străini în temeiul art. 137 din Legea nr. 64/1995 republicată a fost formulată în vederea recuperării unor creanțe fiscale, iar din coroborarea dispozițiilor O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, cu dispozițiile art. 1 alin. (2) și art. 7 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 189/2003 privind asistența judiciară internațională în materie civilă și comercială, rezultă că traducerea legalizată a acestor cereri trebuie să se facă de către Ministerul Justiției, recurența apreciind că este scutită de plata cheltuielilor judiciare.

Examinând excepția inadmisibilității recursului, invocată din oficiu, Curtea a apreciat că aceasta este întemeiată pentru următoarele considerente:

În art. 11 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, sunt enumerate principalele atribuții ale judecătorului-sindic.

Chiar dacă se apreciază că această enumerare are caracter exemplificativ și nu exhaustiv, totuși nu se poate concluziona că ar fi atacabilă cu recurs separat (conform art. 12 din Legea nr. 64/1995, republicată,

coroborat cu art. 8 din același act normativ) și o încheiere premergătoare prin care, de exemplu, se dispune de către judecătorul-sindic efectuarea unor traduceri de către o parte (cum este cazul în speța de față), pentru că, potrivit art. 282 alin. (2) C. proc. civ., cu referire la art. 316 C. proc. civ., încheierile premergătoare nu pot fi atacate decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecății, situație neîntâlnită, însă, în cauză.

Mai mult, în considerarea dispozițiilor art. 268 alin. (2) C. proc. civ., judecătorii nu sunt legați prin încheierile premergătoare, recurenta având posibilitatea să supună atenției judecătorului-sindic aspectele invocate în recurs.

Față de cele expuse mai sus, Curtea a respins recursul, ca inadmisibil.

4. Cerere de suspendare a executării unei sentințe recurate. Inadmisibilitate

Legea nr. 64/1995, art. 8 alin. (4) și (5)

Prin hotărârea recurată și cu privire la care s-a solicitat, în speță, suspendarea executării, judecătorul sindic a soluționat în primă instanță, în conformitate cu atribuțiile prevăzute de art. 11 lit. e) din Legea nr. 64/1995), o acțiune în anulare bazată pe dispozițiile art. 60 și următoarele din legea menționată.

Potrivit art. 8 pct. 4 din aceeași lege – care are caracter special, derogatoriu de la dreptul comun și aplicare prioritară în cauză, prin derogare de la prevederile art. 300 alin. (2) C. proc. civ., hotărârile judecătorului sindic nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs, cu excepția cazurilor prevăzute de art. 8 pct. 5.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea nr. 848 din 6 iulie 2005*

Prin cererea înregistrată în data de 6.06.2005 la această instanță, sub numărul de dosar 3275/2005, petenta-recurentă S.C.F. SRL a solicitat, în contradictoriu cu intimații SC F. SRL, prin lichidator judiciar R.G., B.C. „ION ȚIRIAC” SA, O.M.Ș. și I.S., ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună suspendarea executării sentinței comerciale

---

¹⁾ M. Of. nr. 1066 din 17 noiembrie 2004.

nr. 295/16.02. 005 pronunțată în dosarul nr. 12/2004 de către Tribunalul București - Secția a VII-a comercială prin judecătorul sindic, până la soluționarea recursului formulat împotriva sentinței menționate.

În motivarea cererii, s-a arătat, în esență, că prin sentința cu privire la care se solicită suspendarea executării, pronunțată într-o cauză având ca obiect procedura falimentului debitoarei SC F. SRL, s-a admis acțiunea introdusă de lichidatorul judiciar în baza art. 60 și urm. din Legea nr. 64/1995, republicată, precum și cererea de intervenție în interes propriu formulată de intervenienta-creditoare B.C. „ION ȚIRIAC” SA, în contradictoriu cu pârâții S.C F. SRL., I.S. și O.M.Ș. și, în consecință s-au anulat actele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. 263/3.11.2000, nr. 32/12.01.2001 și nr. 1353/2001 privind înstrăinarea în mod succesiv și în fraudă creditorilor, a unui imobil aparținând societății debitoare.

Or, sentința respectivă s-a pronunțat cu încălcarea legii și neluarea în considerare a probelor administrate. Astfel, excepția tardivității acțiunii în anulare a fost respinsă în mod greșit în raport cu art. 62 din legea menționată anterior; vânzătorul i-a prezentat petentei un extras de carte funciară din care rezultă că imobilul nu este grevat de sarcini; achiziționarea imobilului s-a făcut de către petentă, prin intermediul unei agenții imobiliare, plătind un preț serios și cu bună-credință iar în raport cu art. 65 din aceeași lege, intentarea acțiunii pentru recuperarea bunului de la subdobânditor se poate face doar dacă acesta din urmă nu a plătit prețul corespunzător și cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că transferul inițial era susceptibil de a fi anulat.

S-a mai arătat că împotriva sentinței nr. 295/16.02.2005 petenta a declarat recurs, înregistrat la aceeași instanță, în dosarul nr. 1382/2005, cu termen de judecată la 14.10.2005 iar prin somația nr. 431/27.05.2005 s-a început executarea sentinței respective, existând riscul ca imobilul constituind acum sediul petentei să fie scos la licitație.

La termenul de la 6.07.2005, Curtea a invocat, din oficiu, excepția inadmisibilității cererii de suspendare a executării constituind obiectul cauzei, excepție cu privire la care, analizând actele și lucrările dosarului, s-au reținut următoarele:

În conformitate cu prevederile art. 300 alin. (2) C. proc. civ., constituind dreptul comun în materie, se poate dispune motivat suspendarea hotărârii recurate până la soluționarea recursului de către instanța sesizată cu judecarea acestuia.

Sub acest din urmă aspect, legiuitorul a avut în vedere instanța de recurs în sens larg, iar nu în completul desemnat pentru judecata re-